

РЕШЕНИЕ

№ 3033

гр. София, 05.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 18.05.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Попова

Мирослава Керимова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **833** по описа за **2012** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на председателя на Комисията за финансов надзор против решение от 09.12.2011г. на Софийски районен съд, НК, 22-ри състав, постановено по НАХД № 12927/2011г., с което е отменено Наказателно постановление/НП/ № Р-10-370/29.03.2011г. на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”.

В касационната жалба са изложени подробни съображения за това, че районният съд неправилно е приел наличието на съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Твърди се, че както съставения акт за установяване на административно нарушение/ АУАН/ , така и издаденото НП съдържат всички изброени в разпоредбите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН реквизити. Сочи се също, че именно [фирма] е адресат на задължението по чл.317а, ал.3 от Кодекса за застраховането. Аргумент за това е, че всеки застраховател е длъжен да изпраща информация до надзорния орган за всеки сключен застрахователен договор по задължителна застраховка” Гражданска отговорност” на автомобилистите. Иска отмяна на решението и постановяване на друго решение, по съществуто на спора, с което обжалваното НП да бъде потвърдено.

В с.з., касаторът се представлява от юрк.Г., която поддържа касационната жалба и искането за отмяна на обжалваното решение.

В с.з., [фирма] не изпраща предсавител и не изразява становище по жалбата.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура касационната жалба, счита, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд, С. град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 ЗАНН и от надлежна страна.

При разглеждането ѝ по съществуващото на спора и след проверка на съдебния акт съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира следното:

С атакуваното решение, Софийски районен съд е осъществил съдебен контрол за законосъобразност по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН на наказателно постановление № Р-10-370/29.03.2011г. , издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление Застрахователен надзор, с което на застрахователя [фирма] са наложени две имуществени санкции, всяка в размер на 1 000 лева на основание чл. 319, ал.1, т.2 от КЗ за нарушение на чл. 317а, ал. 3 от същия кодекс.

При извършена проверка на справките, представени от дружеството , постъпили по електронен път с вх.№ 10-10-3733/30.08.2010г. и 10-10-3067/19.07.2010г. на КФН е установено, че информацията за сключени 2 бр.застрахователни договори по ЗЗ” ГО” на автомобилистите по реда на чл.294, ал.4 вр. с ал.1 от КЗ е предоставена в периода след 46-я ден, вкл. от датата на тяхното сключване.

За да отмени наказателното постановление, съдът, в решаващият си състав е приел от правна страна, на първо място, че в хода на административно наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения. В нарушение на изискванията на чл.42, т.3,т.4 и т.5 вр. с чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, в акта и в НП не са посочени датата на извършване на нарушението, а само датата на преустановяване на нарушението, както и обстоятелствата, от които следва качеството „задължено лице” за твърдяното като неизпълнено правно задължение , и съответстващата им правна квалификация.

На следващо място, първоинстанционният съд е изложил мотиви и относно неправилното приложение на материалния закон, като в тази връзка е приел, че е недопустимо да се разширява кръга на задълженията на лицензираните и да се ангажира отговорността на [фирма] за неизпълнение на задължение, каквото дружеството няма.

При правилно установена фактическа обстановка, законосъобразни са и изведените от въззивния съд правни изводи, въз основа на които е отменено процесното НП.

Настоящият състав споделя изводите, че в хода на административното производство не са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, както и че в качеството си на застраховател по чл. 8, ал.1, т.1 от КЗ, [фирма] не е субект на нарушението по чл. 317а от КЗ и осъществило е от обективна страна състава на нарушение, визиран в посочената правна норма, поради което законосъобразно му е наложена имуществена санкция по чл. 319, ал.1, т.2 от КЗ. Съображенията за това са следните:

Както в АУАН, така и в НП като нарушена норма е посочена чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Така посочената норма не може да изпълнява функцията на нарушена норма по смисъла на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал.1, т. 6 от ЗАНН, тъй като в своята диспозиция не съдържа правило за поведение, нарушението, на което от страна на застрахователя да обоснове налагането на административна санкция в размерите по чл. 319 от КЗ. Задължението за

представяне на информация в КФН за сключените застрахователни договори по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите и задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. е в чл. 294, ал. 4 от КЗ. Сроковете за изпълнение на това задължение са регламентирани в ал.1 на същата разпоредба. В този смисъл е и заглавието на санкционната норма чл. 317а от КЗ – „Отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294”. Но тази норма не е посочена като нарушена както в съставения АУАН по отношение на „ [фирма], така и в издаденото наказателно постановление. В текста на последното на два пъти изрично е отбелязано, че с описаното в обстоятелствената му част деяние санкционираният застраховател е извършил нарушение на чл. 317а, ал.3 от КЗ. Това е санкционната норма по смисъла на чл. 57, ал.1, т. 7 от ЗАНН, тъй като от една страна систематичното ѝ място е в ЧАСТ СЕДМА на КЗ „Административнонаказателни разпоредби”. От друга страна разпоредбата не регламентира конкретно задължение за предоставяне на информация пред КФН за сключените застрахователни договори по задължителни застраховки, от които и да е застраховател.

Действително нормата е препращаща – към чл. 317а, ал.1 и ал.2 и към чл. 319 от КЗ относно вида и размера на наказанията. Но това не освобождава административнонаказващият орган и актосъставителят от задължението при съставянето на акта и налагането на санкцията да посочат конкретните законови разпоредби, които са нарушени в съответствие с описанието на деянието, датата, мястото на извършване и обстоятелствата, при които то е извършено. Изискванията по чл. 42, т.5 и чл. 57, ал.1, т. 6 от ЗАНН гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност относно наложеното административно наказание.

В процесния случай допуснатото нарушение при посочване на нарушената норма е пречка съдът да се произнесе по наличието на административно нарушение, което да подлежи на санкция по чл. 317а, ал.3 от КЗ, включително и по основния спор между страните в процеса – застрахователят по чл. 8, ал.1, т.1 от КЗ субект ли е на нарушението по чл. 294 от същия кодекс.

Допуснатите съществени нарушения на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН са самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление.

За пълнота на изложеното, следва да се посочи, че легалната дефиниция на понятието застраховател е дадена в чл. 8 от КЗ, като очевидно законът прави разлика между застрахователите, получили лиценз при условията и по реда на българския закон – по чл. 8, ал.1 т.1 и застрахователите от друга държава членка, упражняващи застрахователна дейност при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги по чл. 8, ал.1, т.2 от КЗ.

Санкционната норма на чл. 317а, ал.3 КЗ препраща към ал.1 на същата разпоредба във връзка с чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ. Съгласно чл. 294, ал.1 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. По силата на ал.4 от същата разпоредба – тази справка се подава и в КФН.

От граматическото тълкуване на цитираните норми, следва, че задължението за

предоставяне на информация както в Информационния център, така и в КФН не е за всеки застраховател. Застрахователят, определен като задължен субект по чл. 294, ал.1 от КЗ отговаря на легалната дефиниция, дадена в нормата на чл. 8, ал.1, т.2 от КЗ. Следователно задължението за подаване на информация по чл. 294, ал.1 и ал.4 от КЗ е въведено за застрахователите, предоставящи застрахователни услуги посредством упражняване правото си на установяване или при условията на свободата на предоставяните услуги.

И след като санкционната норма по чл. 317а от КЗ касае административнонаказателна отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294 от КЗ, то ЗК Л. И. АД, в качеството си на застраховател по чл. 8, ал.1, т.1 от КЗ не подлежи на санкциониране на това основание.

За застрахователите по чл. 8, ал.1, т.1 от КЗ е предвидено задължение да предоставят справки в Информационния център за сключените и прекратените застрахователни договори по задължителните застраховки "Гражданска отговорност" и "Злополука" по силата на чл. 4 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд, но не и пред Комисията.

Задължение за отчитане на всеки сключен договор по същите видове задължителни застраховки в Информационния център и в Комисията за финансов надзор до 24 часа от неговото сключване се съдържа и в нормата на чл. 4, ал.3 от НАРЕДБА № 42 от 3.11.2010г. за изграждането и поддържането на информационна система за оценка, управление и контрол на риска, в т.ч. за издаване на полици по задължителните застраховки по чл. 249, т. 1 и 2 КЗ (Загл. доп. - ДВ, бр. 55 от 2011г.), издадена от председателя на Комисията за финансов надзор, обн., ДВ, бр.90 от 16.11.2010г., изм. и доп., бр. 55 от 19.07.2011г.

От анализа на цитираната нормативна уредба е видно, че задължението за застрахователите по чл.8, ал.1, т.1 от КЗ да предоставят информация аналогична на тази по чл. 294, ал.1 и ал.4 е предвидено в други норми, за нарушението, на които санкцията по чл. 317а, ал.3 от КЗ е неприложима.

По изложените съображения настоящият касационен състав намира, че решението на СРС е валидно, допустимо и правилно и следва да се остави в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд, С.–град, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 09.12.2011г. на Софийски районен съд, НК, 22-ри състав, постановено по НАХД № 12927/2011г.

Решението е окончателно .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: